

La ordinea
zilei pe
șantiere:
RITMUL
DE
LUCRU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVIII, SERIA II Nr. 7058

6 PAGINI — 30 BANI

MIERCURI 26 IANUARIE 1972

PLANURI FOARTE EXACTE, DAR LIPSEȘTE O PRECIZARE:

CINE ÎNFĂPTUIEȘTE MĂSURILE?

ÎN PAGINA A 5-A:

• CHIPUL TINEREȚII NOASTRE
(Corespondențe primite în cadrul concursului organizat în cinstea Semicentenarului U.T.C.)

- Să știi să poți, să știi să vrei.
- Două ipostaze ostășești.
- Poșta concursului.

Două secvențe, una înregimentată la începutul investigațiilor noastre pe șantierul Uzinei de alumina din Tulcea și una la sfârșitul acestora, ni s-au întipărit în mod deosebit. În prima, inginerul șef Boleslav Sanžić ne declară: „Anul acesta trebuie să realizăm un important salt înainte încă din primul trimestru, deoarece sarcinile noastre de plan au sporit simțitor. Până acum vremea este neapăsată de prietenii pentru lucrările în construcții, așa încât putem folosi la maximum timpul de lucru și asigurarea o încălzire completă a utilajelor”. A doua secvență, înregistrată pe când traversăm șantierul spre poarta de ieșire, grupuri de 2-4 sau chiar mai mulți constructori tineri și vîrstnici, sprijiniți în uțele, lăsînd timpul să se scurgă pe lângă ei, folosindu-l doar cu largi intermitențe.

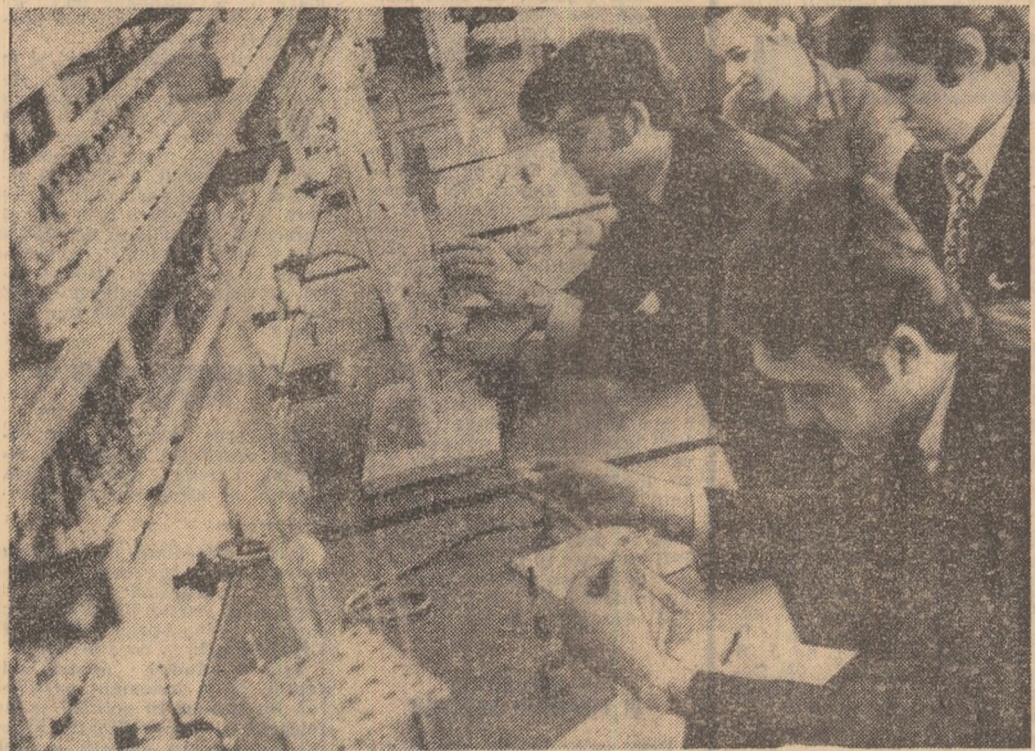
Dacă am lue în considerație „argumentul” „se mai întimplă nu ar trebui desigur să insistăm prea mult pe contrazicerea reliefa de aceste două secvențe. Nu putem trece însă cu vederea că această situație apare în condițiile cînd la sfîrșitul anului trecut aici, pe șantierul Uzinei de alumina, antrepriză generală, se înregistrau serioase rămireri în urmă. Or, știînd că aceasta, ne așteptam acum la un cu totul alt ritm de muncă, mai viu, mai dinamic, fără stagnări, fără goluri în timpul de lucru. Desigur, au fost invocate fel de fel de mo-

tivări: că aici e șantier, nu uzină, adică nu putem veni cu aceleași exigențe, că azi e luni și luna e la noi se munceste așa, mai lejer”, că unii muncitori făo naveta zilnic la 30-40 de km și deci productivitatea lor e mai scăzută, că șantierul e tîrnăr și încă nu s-a reușit să se modifice anumite mentalități, să se formeze o tradiție, să se suzeze mai mult colectivul. Bineînțeles, motivele au partea lor de adevăr, dar ele vor continua să existe dacă nu se va acționa cu mai multă hotărîre. Pașii ce se întreprind sînt prea timizi și, ca urmare, după un an și ceva de la deschiderea șantierului aici se aud prea des cuvintele „sîntem încă la început”.

În mod firesc, în asemenea condiții, ne-am întreat cum se face prezentă organizația U.T.C. de pe șantierul uzinei de alumina, ce anume întreprinde pentru mobilizarea tinerilor constructori la îndeplinirea ritmică a sarcinilor de plan, la întărirea disciplinei în muncă. Un prim popas — la organizația U.T.C. de la secția Trusău de mecanizare Dăcușești, secție în care lucrează un număr mare de mecanici, conducători auto, excavatoriști, lăcătuși, mecanici care au un rol important în îndeplinirea planului

ION CHIRIC

(Continuare în pag. a V-a)

Oră de laborator la Institutul de petrol din Ploiești. Reacții chimice la scara de... 1/100000, 1/1000000. Studenții urmăresc acum, „în mic”, procese de care, peste puțin timp, în producție, vor răspunde ca ingineri

Foto: ORESTE PLECAN

Deschiderea Consfăturii Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia

La 25 ianuarie s-a deschis la Praga Consfătura Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia.

La consfătură iau parte: Din partea Republicii Populare Bulgaria: Todor Jivkov, prim-secretar al C.C. al P.C.B., președintele Consiliului de Stat al R.P. Bulgaria, conducătorul delegației, Stanko Todorov, membru al Biroului Politic al C.C. al P.C.B., președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Bulgaria, Gêtar Mladenov, membru al C.C. al P.C.B., ministrul afacerilor externe, Konstantin Tellafov, membru al C.C. al P.C.B., șeful secției de politică externă și probleme internaționale a C.C. al P.C.B.;

La 25 ianuarie s-a deschis la Praga Consfătura Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia.

Din partea Republicii Socialiste Cehoslovace: Gustav Husak, secretar general al C.C. al P.C.C., conducătorul delegației, Ludvík Svoboda, membru al Prezidiului C.C. al P.C.C., președintele R.S. Cehoslovace, Lubomír Štrougal, membru al Biroului Politic al C.C. al P.C.C., președintele guvernului R.S. Cehoslovace, Vasil Bilak, membru al Prezidiului și secretar al C.C. al P.C.C., Bohuslav Choupek, membru al C.C. al P.C.C., ministrul afacerilor externe;

secretar al C.C. al P.C.U.S., Konstantin Viktorovič Husakov, membru al C.C. al P.C.U.S., șef de secție la C.C. al P.C.U.S., Vasili Vasilevič Kuznetsov, membru al C.C. al P.C.U.S., prim-locuitor al ministrului afacerilor externe.

Consfătura a fost deschisă de tovarășul Gustav Husak, secretar general al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, care a salutată cordial delegațiile scite la Praga. Prima ședință s-a desfășurat sub președinția conducătorului delegației Republicii Democratice Germane, tovarășul Erich Honnecker, prim-secretar al C.C. al P.S.U.G. Ședința de după-amiază a fost prezidată de conducătorul delegației Republicii Populare Polone, tovarășul Edward Gierek, prim-secretar al C.C. al P.M.U.P. Consfătura a examinat problemele actuale ale păcii, securității și colaborării în Europa. La lucrările Consfăturii au participat tovarășii I. Jakubowski, marșal al Uniunii Sovietice, comandantul suprem al Forțelor Armate Unite ale statelor participante la Tratatul de la Varșovia, și tovarășul N. P. Firtubin, secretar general al Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia.

FELICITĂRI ADRESATE TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU CU PRILEJUL ANIVERSĂRII ZILEI DE NAȘTERE

Secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, a fost vizitat, marți seara, la reședința sa din Praga, de tovarășii Gustav Husak, secretar general al C.C. al P.C.C. din Cehoslovacia, Lubomír Štrougal, membru al Prezidiu-

lui C.C. al P.C.C. și președintele guvernului R.S. Cehoslovace, Vasil Bilak, membru al prezidiului și secretar al C.C. al P.C.C., Alois Indra, membru al Prezidiului C.C. al P.C.C. și președintele Adunării Federale, și Jan Fojtik, secretar al C.C. al P.C.C., care l-au felicitat cu prilejul aniversării zilei de naștere.

CHEMARE cătrefoate consiliile populare, cătrefoți cetățenii din comunele și satele Republicii Socialiste România

Intruțiți, marți, într-o sesiune a Consiliului popular comunal, harnici gospodari din Pechea, județul Galați, și funcționară una dintre cele mai vechi cooperative agricole din țară — au hotărît să lanseze o chemare la întrecere socialistă către toate consiliile populare, către toți cetățenii din comunele și satele patriei, pentru realizarea și depășirea sarcinilor economice, edilitare și social-culturale pe anul 1972.

Publicăm, în pagina a II-a, obiectivele chemării la întrecere.

CARTEA

de GEORGE IVAȘCU

AL DOILEA Salon național al cărții și Luna cărții la sate — iată două inițiative menite, prin coincidența lor organizatorică, să stimuleze interesul opiniei publice pentru cuvîntul tipărit, în fond pentru răspîndirea culturii în modalitatea ei cea mai veche dar și cea mai adecvată. Căci noțiunea „carte” implică, pe de o parte, o continuitate de metodă, de procedee în răspîndirea acțiunii de cultură, în comunicarea inter-spirituală, pe de alta, însăși facilitarea contactului între creatorul de carte (înțelegîndu-se autorul, dar și editorul, machetatorul, ilustratorul, dar și tipograful; artistul dar și tehnicianul; actul de elaborare dar și cel pur industrial, de materializare a acestui elaborat). La scara lumii contemporane, cînd mijloacele de „mass media” au atins într-adevăr un grad de neînșurubit progres în capacitatea audio-vizuală, cartea refuză, totuși, atenția prin chiar factura ei „obiectuală”: este un „obiect”, un lucru concret, palpabil și de durată. Așadar ceea ce pare un dezavantaj în promovarea cărții se transformă, chiar prin progresul celorlalte mijloace de comunicare, într-un modus vivendi de noi dimensiuni psihologice. De aici și importanța — mereu crescută — pe care o capătă exigențele nu numai de conținut ideatic, dar și cele de concretizare, de prezentare materială a cărții, în complexul modalităților de transfer social ale culturii contemporane. Știința, Tehnica, Arta își dau mîna cu necesitate în validarea noțiunii de „carte”, implicînd cunoștințe avansate, măiestrie, inspirație în ceea ce am numit scenografierea unui spectacol de carte, de la copertă pînă la punerea în pagină, de la dimensionarea formatului și alegerea literii, pînă la tehnoredactarea cea mai migăloasă, implicînd ultimul amănunt. Meseria de „tehno-redactor” al unei cărți a depășit, în zilele noastre, pe aceea — clasică — de simplu paginător, după cum însăși noțiunea — aceasta tipografică — de „paginător” are și ea astăzi cu totul alți indici calitativi. Carolar: a fi „editor”, a coordona, adică, înreg acest proces de o complexă intelectualitate, implicînd prin el însuși vocație și experiență, a deveni o treaptă pe scara profesionalilor la nivelul celor mai imperioase exigențe de cultură. Editorul este, trebuie să fie așezat, un veritabil factor de cultură, — deci nici numai, să zicem, un datat scriitor, cu competență și gust transferabile social, nici un abil indutriș sau un inspirat negustor cu fler estetic, ci o personalitate de multiplă receptivitate, cu bune antene pe aria domeniului respectiv, cu însușiri certe în privința relațiilor cu creatorii (aceștia fie ei savanți, scriitori sau artiști), cu imaginație și voință de a promova utili autori și opere, de la achiziționarea pînă la difuzarea în rețeaua de librării a unui manuscris. În concluzie, raportul autor-editor, implicînd o serie de trepte intermediare dar, altfel, conținînd un univers viu pe întreaga sferă a determinanțelor unei cărți — acest raport trebuie să se supună acelei „mişcări de revoluție” pe care, în această epocă, a înregistrat-o omenirea la scara ei mondială și cu atât mai mult noi, la scara, de nobilă finalitate, a orînduirii noastre socialiste. În care cartea, cultura se identifică — tot mai autentic, tot mai eficient — cu indicele cel mai ridicat al personalității umane.

Organizația U. T. C. împlinește o jumătate de secol

**Caracterul
festiv strîns
împletit
cu cel de lucru**

IOSIF RINDAȘU,
prim-secretar al Comitetului
județean Mehedinți al U.T.C.

— V-am rugat, tovarășe prim secretar, ca pentru început să jalo-năm în câteva cuvînte direcțiile și principalele obiective pe care vi-le-ați propus în cadrul manifestărilor dedicate jubileului organizației noastre.

— Aș dori să remarc că, pe lângă caracterul festiv pe care urmăm să-l asigurăm activităților înscrise în planul de măsuri, ele se înscriu și în

(Continuare în pag. a IV-a)

**Rezultatele
în muncă sînt
expresia
hotărîrii
noastre**

VASILE ZAHARIA,
prim-secretar al Comitetului
județean Buzău al U.T.C.

— Firesc, aniversarea semicentenarului creării Uniunii Tineretului Comunist este marcată de-a lungul acestor luni prin fapte de muncă de o angajare totală, ca legămînt de luptă și muncă al tinereții generații, dedicată cîștirii și fericirii patriei socialiste. Bilanțul recent încheiat al

(Continuare în pag. a IV-a)

**Un impuls
pentru
promovarea
experienței
pozitive**

CONSTANTIN
SECĂREANU,
prim-secretar al Comitetului
județean Bacău al U.T.C.

— Manifestările închinete aniversării semicentenarului creării organizației noastre se află în plină desfășurare. Ce vi se pare demn de semnalat pentru modul în care decurg?

— Unul din obiectivele principale ale programului pe care

(Continuare în pag. a IV-a)

Față-n față cu mărturiile trecutului

ȘAPTE TINERI „NAVALIȘTI” în căutarea unei concluzii

Turnu-Severin. Alb de ninsoare, orașul de la Dunăre își etalează și mai bine geometria cunoscută a străzilor întretăiate în unghiuri drepte, acum pară trase cu rîșla pe o hîrtie creată. Gerul stîlos de-acum câteva zile s-a convertit aici într-un frig dulce, prevestitor de ninsoare, care nu îngheață ferestrele, ci doar le aburește... Rotunjese, cu palma, o copcă în aburul geamului și privește — a căta oară! — statuia masivă implantată recent la colțul străzii Decobal: un stabilopod rămas de la epopeea Porților de Fier. Această plăsmuire a constructorilor, închipind un spin gigant, sau o mare vertebra, sau pur și simplu un gînd despre forță și stabilitate concretizat în 20 de tone de beton, a fost adus în miezul cetății, a fost fixat pe un soclu trainic și acum se constituie în podoaabă urbanistică. Alți zece și zece de frați ai acestei statui au fost prăvăliți, cu doi ani în urmă, în adîncul Dunării, la talpa Hidrocentralei, ca să-i dea statornicie... Rememorez, cu firească emoție și cu suzabilități mîndrie, câteva rînduri pe care le însemnăam la Gura Văii cu doi ani în urmă, pe cînd priveam fascinat mînușii de stabilopod pregătii pentru plonjonul în fluviu: „Stabilopozii, scriam atunci în «Scinteia tineretu-

lui», sînt mari statui funcționale, care și-ar justifica prezența și în esplanadele cetăților...” Și, iată, acum privesc fascinat materializarea aceluia gînd pe care eu însuși îl însemnăsem, mărturisesc, doar ca pe o figură de stil... Mă gîndesc la un „reportaj paralel” despre „Porțile de Fier și destinația stabilopozilor” și-mi formulez cu glas tare intenția de a-l scrie. Primesc următoarea replică:

— Tot la Porțile de Fier vă este gîndul. Chiar și acum, cînd lucrarea e gata... De ce nu vă întoarceți privirea și spre largul fluviului, pe unde trece navele. Poate cea care trece acum este chiar a noastră de noi... Și, de altfel, după cite am înțeles, ne-ați invitat aici pentru un altfel de „reportaj paralel”.

— Așa e, tovarășe secretar Secreiu, v-am invitat pentru un altfel de reportaj. Ce-ar fi să încercăm să-l scriem împreună?

— De acord.

— Răspunsul vine rostit la unison de șapte tinere glasuri.

REPORTAJE PARALELE

ȘAPTE TINERI „NAVALIȘTI” în căutarea unei concluzii

lui, sînt mari statui funcționale, care și-ar justifica prezența și în esplanadele cetăților...” Și, iată, acum privesc fascinat materializarea aceluia gînd pe care eu însuși îl însemnăsem, mărturisesc, doar ca pe o figură de stil... Mă gîndesc la un „reportaj paralel” despre „Porțile de Fier și destinația stabilopozilor” și-mi formulez cu glas tare intenția de a-l scrie. Primesc următoarea replică:

— Tot la Porțile de Fier vă este gîndul. Chiar și acum, cînd lucrarea e gata... De ce nu vă întoarceți privirea și spre largul fluviului, pe unde trece navele. Poate cea care trece acum este chiar a noastră de noi... Și, de altfel, după cite am înțeles, ne-ați invitat aici pentru un altfel de „reportaj paralel”.

— Așa e, tovarășe secretar Secreiu, v-am invitat pentru un altfel de reportaj. Ce-ar fi să încercăm să-l scriem împreună?

— De acord.

— Răspunsul vine rostit la unison de șapte tinere glasuri.

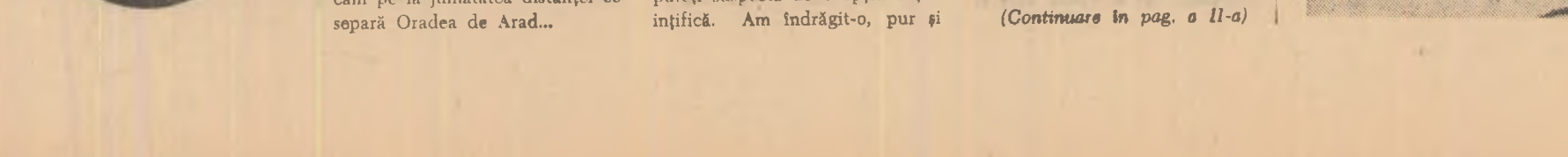
IN PAGINA a 5-a

Speriat de codrul verde, fiul pădurarului s-a rătăcit într-un bar!

Un cunoscut studiu de sociologia profesiorilor, enumerînd rezele care influențează opțiunea adolescenților pentru o anumită meserie, indică ocupația părinților ca fiind unul din factorii ce determină orientarea. Se aduc, în sprijinul afirmației, procente statistice rezultate din sondarea a 1 000 de cazuri. Al 1001-lea exemplu l-am înțîlnit, recent, la Chișineu-Criș, orașul situat cam pe la jumătatea distanței ce separă Oradea de Arad... Cel doi fit ai tehnicianului de vîntoare Hoșticu din Tinca sînt ingineri silvici: unul s-a stabilit tot pe meleagurile Crișurilor, celălalt a traversat țara pînă prin locurile de legendă ale pădurilor de la cotitura Carpaților. — Am îndrăgît pădurea încă din copilărie — ne mărturisea Ioan Hoșticu, inginerul din Chișineu-Criș. Nu știam, pe atunci, nimic din... sociologie, ca să mi puteți suspecta de o opțiune științifică. Am îndrăgît-o, pur și simplu, de la tatăl meu. M-am realizat profesional exact în domeniul spre care m-am simțit cel mai mult atras. Asta se întimplă, cred eu, cu fiecare. Toți tinerii se aliniază „la start” în condiții egale. În fșta fîcăruiă se află un colțar neted pe care și-l poa-

SA DISCUTĂM
DESPRE TINEREȚE,
EDUCAȚIE,
RĂSPUNDERI

VIOREL RABA
ANDREI BĂRSAN
(Continuare în pag. a II-a)

În ziua de 1 octombrie 1971, la Fabrica chimică din Orăștie a avut loc o entuziastă adunare muncitorească...

Au trecut mai bine de 3 luni. Intre timp a avut loc plinara partidului din 3-5 noiembrie...

DE LA „CIT MAI PUȚINI” LA NICI UNUL...

Când ne-am propus să devenim un colectiv al onoarei și mândriei, abnegației și dăruirii în muncă...

„Afirmăm pe care o auzim frecvent la adresa colectivului nostru — adaugă tovarăsa Ana Herlea...

mai înaltă treaptă a cunoașterii și demnității, a conștiinței socialiste — oferind chimistilor din Orăștie idei și jaloane noi...

„Colectiv model, al onoarei și mândriei, al abnegației și dăruirii în muncă, al demnității muncitorești, al cinstei și corectitudinii”

„Colectiv model, al onoarei și mândriei, al abnegației și dăruirii în muncă, al demnității muncitorești, al cinstei și corectitudinii”

„Colectiv model, al onoarei și mândriei, al abnegației și dăruirii în muncă, al demnității muncitorești, al cinstei și corectitudinii”

„Colectiv model, al onoarei și mândriei, al abnegației și dăruirii în muncă, al demnității muncitorești, al cinstei și corectitudinii”

„Astăzi nu mai avem tineri indisciplinați”

teren de acțiune opiniei publice, care poate juca un rol decisiv în transformarea oamenilor. Nimic nu este mai neplăcut decât atunci când ești judecat de către tovarășii tăi de muncă...

Comitetul U.T.C. — ne declară Ana Șteu, la serviciul tehnic — mi-a incredințat sarcina de a redacta gazeta „Tineret și producție”...

„Alături de cele două gazete — o completează Ana Herlea — o completăm și pe „Cinstei și rușinii”...

„Într-unul din zile noastre este el — tinăra operatoră Dorica Borza a înțeles că în timpul așteptării producției...

„În adunările generale analizăm doar stadiul realizării inițiativelor de plan. Acum discutăm pe larg despre demnitate, onoare, cinste, spirit muncitoresc...

„Sofia Tene: „In adunările generale analizăm doar stadiul realizării inițiativelor de plan. Acum discutăm pe larg despre demnitate, onoare, cinste, spirit muncitoresc...”

EUGEN PRICOPTICU: „Măsurile luate la Chimie 1 pentru întinerirea instalațiilor au fost populare, prin stația de radiofrecvență...”

MIRAI COBA: „Pentru reducerea lui Ion Szilagyi în rândul muncitorilor bun am declarat adevărată bătaie la care a participat în-treg colectivul...”

ANA ȘTEU: „Gazeta „Tineret și producție” și „Semaforul” au devenit tribune eficiente de educare a tinerilor...”

După trei luni de la declanșarea acestei

inițiative, secretarul comitetului U. T. C.

de la Fabrica chimică din Orăștie afirmă:

IN ACTIVITATEA DE EDUCAȚIE NU SINT ADMISE REBURTURILE

„Declanșarea acestei acțiuni — ne declara Virgil Crăciun — am avut de înfruntat nu numai unele mentalități...

Cine nu-l cunoaște? Făcea abnegație nemotivată...

regreta totdeauna. Maistrul s-a angajat că-l va avea mereu în supraveghere și-i va crea cele mai bune condiții de muncă...

„Astăzi — sustine Mihail Bozdog — electricianul Ion Szilagyi se numără printre fruntașii secției...”

„Cuvinte similare — adaugă Josef Prata — se pot spune despre strungarul Tudor Anghel și operatorul Victor Gliga...”

Ing. GHEORGHE VALER: „Îndrăzneala noastră are un suport solid, clădit pe parcursul a două cincinale...”

ANA HERLEA: „Nu mai putem admite să spunem că „ne bazăm pe majoritatea muncitorilor. Trebuie să contăm în egală măsură pe toți”.

VETURIA MĂGUREANU: „Cu cât intervențiile noastre sînt mai prompte, cu atât devin mai eficiente...”

„Îndrăzneala noastră are un suport solid, clădit pe parcursul a două cincinale...”

„Nu mai putem admite să spunem că „ne bazăm pe majoritatea muncitorilor. Trebuie să contăm în egală măsură pe toți”.

„Cu cât intervențiile noastre sînt mai prompte, cu atât devin mai eficiente...”

„Cine nu-l cunoaște? Făcea abnegație nemotivată, dădea lucrări de proastă calitate, ireșora ore prețioase din programul de lucru...”

CIFRE CARE RECOMANDĂ INIȚIATIVA

- În cele trei luni scurse de la declanșarea inițiativei numărul absențelor nemotivate s-a redus cu 50 la sută.
• Productivitatea muncii a cunoscut un salt spectaculos, depășind cu 2.600 lei nivelul planificat.
• Economile la pretul de cost au atins, la sfîrșitul anului, suma de 650.000 lei.
• În secția mase plastice, unde majoritatea covârșitoare a muncitorilor sînt tineri, au fost prelucrate 700 tone mase plastice peste capacitatea proiectată.
• Rod al participării unanime la activitatea producției, planul anual a fost îndeplinit cu 14 zile mai devreme iar sarcinile la export cu 15 zile. La producția globală s-a realizat un spor de 8 milioane lei iar la producția marfă vîndută și încasată de 5 milioane lei.
• În ultimele 3 luni ale anului 1971 tinerii de la Fabrica chimică din Orăștie au colectat 100 tone metale vechi. În timpul liber au participat zilnic la compania agricolă de toamnă, recoltînd porumbul de pe cîmpurile de hectare. Iată numai cîteva date din multe altele, capabile să prezinte eficiența acestei inițiative. Fiind culese din sectoare diverse ele poartă pregnant semnătura celor peste 400 de tineri ai fabricii care și-au propus și în bună măsură au reușit să-și înscrie numele pe lista fruntașilor.

CE A ÎNȚEPRINS ȘI CE VA ÎNȚEPRINDE COMITETUL U.T.C. PENTRU SUSTINEREA ACȚIUNII

- Începînd cu luna octombrie a fost declanșat concursul „Prieten al cărții tehnice” în care sînt angrenați toți tinerii fabricii.
• În scopul ridicării nivelului politico-ideologic al tinerilor a fost inițiat un ciclu de expuneri intitulat „Să muncim și să trăim în chip socialist”, susținut cu exemple culese din cadrul întreprinderii. În acest mod faptele celor mai buni tineri sînt populare săptămînal.
• Lunar sînt programate constituiri cu tinerii pe diverse teme. Cele de pînă acum au avut ca obiect „Disciplina în muncă”, „Calitatea produselor noastre”, „Utilizarea intensivă și extensivă a capacităților de producție”.
• Comitetul U.T.C. informează periodic familiile tinerilor despre rezultatele obținute în producție și comportarea acestora, aducînd felicitări părinților pentru educația dată fiilor lor. În cazul tinerilor indisciplinați este solicitat ajutorul familiei care de numeroase ori s-a dovedit a fi binevoitoare.
• Din acest an, la nivelul fiecărei secții se va înființa o brigadă artistică de agitație care va prezenta programe operative la locurile de muncă, ilustrate cu exemple din cadrul secțiilor.
• Se are în vedere înființarea unui cineclub care să prezinte filme documentare despre activitatea în producție a tinerilor.

„AICI STAȚIA DE RADIOFRECVENȚĂ”

Anunțul acesta este auzit de tîrî în fiecare săptămînă, în timpul pauzei de masă. Prin intermediul stației de radiofrecvență muncitorii sînt ținuți la curent cu noutățile din fabrică...

„În una din emisiunile stației — arată Eugen Pricopticu, secretarul organizației U.T.C. chimie I — salariul au fost informații despre o valoroasă inițiativă apărută în secția noastră care urmărește întinerirea mai bună a utilajelor, menținerea lor în perfectă stare de funcționare...”

„O întregă emisiune — relatează Mihail Coba — a fost dedicată unui grup de salariați de la atelierul sculării-matrițelor — Ion Lupu, Petru Rusu etc. — care în timpul lor liber au confecționat o matriță extrem de complexă...”

Cu cîteva zile în urmă, muncitorii fabricii au aflat — tot prin intermediul stației de radiofrecvență — că au fost răsculcați de la atelier de presat...

Periodic, stația de radiofrecvență informează colectivul despre stadiul realizării indicatorilor de plan, prezintă secțiile și ofițerii tehnici, făcînd în același timp cîștig de cauză la activitatea a sarcinilor care revin colectivului în perioada imediat următoare...

Concluzia la care am ajuns — ne-a declarat el — a rezultat dintr-o analiză în echipă. În cadrul fabricii s-a constituit un colectiv omogen cu o conștiință politică înaltă, cinstit și demn, a cărui fiziologie de cerințele care le ridică construcția multilaterală a societății socialiste...

Da, unul din 4.000 — adaugă reporterul — dar pentru calitățile demonstrative în cel 14 ani de muncă în uzină, pentru faptele care l-au adus în fruntea atelierelor constructorilor de tractoare, această cifră se impune a fi scrisă cu majuscule: UNUL.

COLEGI NOȘTRI DE GENERAȚIE

Drumul perfecționării profesionale

Nu mi-a fost ușor să decid a scrie portretul colegului nostru de generație ALEXANDRU COȘTINĂ...

Pentru că la ce ești criteriu poți apela alînd vrei să scrii de un om, numai despre el din cei 4.000 de tineri ai uzinei „Tractorul” din Sov? Patru mi de tineri fel de harnici, de competenți în producție, ei înșiși genți cu răspunderile de șefi ai grupurilor de lucru în privirile cărora citești aceeași sete de cunoaștere, aceeași dorință neobosită de perfecționare...

Și, totuși, nu mi-a fost greu să mă opresc la Alexandru Constantinovici. Pentru că viața, munca lui uzină, prezența de fier și deșeu se integrează armonios în amplul flux al tineretului nostru. În vîrstă medie a constructorilor de tractoare este de 30 ani) capătă todeauna nuanță în plus, cuprinde semnificațiile anume, evidențiază în plus, în fața mîinii, specific numai caracterelor puternice, genernd de cele mai multe ori opțiuni de înaltă valoare morală. Un bun efect al acestui deosebit sentiment s-a vădit în anul 1957. Alexandru Constantinovici absolvisc Școala medie tehnică de

chimie din Buzău (orașul natal); avea de-acum o diplomă în buzon, o calificare frumoasă, i se deschidea o perspectivă pe măsură. N-a reușit să se împlice, însă, cu munca de laborant, „sop-căldu”, pentru fete — spune el astăzi. Pentru altceva, mai puternic, îmi bănuiam că capabilă forța mîinii și-a brateelor? A optat, stația, pentru Brașov. „Făcusem o excursie aici și mă simțeam îndejuns de tare să mă lupt cu un tractor, să-l strînesc!”

Aici a trebuit să-și facă o viață nouă. În special la școala practică de uzină. Și a devenit astfel ajutor. Meseria pretențioasă, grea. Dar nu s-a mulțumit nici cu atât. Pe lângă muncă l-a fost adăugată apoi specializarea școlară S.D.V. Da, a face școlă, dispozitive și verificatoare pentru toate secțiile uzinei. Însă în urmă de-acum o treabă serioasă. Trebuie să relaționez înăuntru care nu se împacă cu munca de laborant și s-a consacrat cu perseverență pînă în 1963 cînd, bucurîndu-se de aprecieri unanimе a colegilor, a primit în primetru altelei meserii, în postul de răspundere al controlului tehnic de calitate.

Comitetul, Alexandru Constantinovici a desfășurat și bogată activitate pe tărîm obiectiv. Cu aceeași perseverență, cu același devotament înalt, de conștiință Ani de-a rîndul secretar de organizație U.T.C., membru în comitetul U.T.C., membru al locuitorilor secretariatului auzinei, a fost o prezentă muncă activă în rîndul celorlalți tineri, în colectivul de muncă. Din 1969 a fost învestit cu înaltă răspundere de organizație, aceea de secretar al comitetului U.T.C. pe uzină.

Intre timp n-a uitat învățatura, nu s-a abătut o clipă cu gîndul de la triducul drum al perfecționării profesionale. A dat mai înțelegerea diferențele de studii, obținînd diploma de bacalaureat al liceului teoretic. La ora actuală este student în anul al V-lea al Institutului politehnic din Brașov. Facultatea de tehnologie construcțiilor de mașini, curs seral. O zi de muncă pentru el însoțimă 16 ore un efort dublu, cu satisfacții pe măsură. Deși, cu un exces de modestie, atunci cînd i sînt pusă m-am decis să scriu despre el, îmi răspunde: „În prezenta 180 de tineri din uzină, eu sînt unul din cei 14 ani de muncă în uzină, pentru faptele care l-au adus în fruntea atelierelor constructorilor de tractoare, această cifră se impune a fi scrisă cu majuscule: UNUL.”

AL. BĂLGRĂDEAN Foto: VIRGIL ONOIU I. ANDREITA

CHIPUL TINERETII NOASTRE

SĂ ȘTI SĂ POȚI, SĂ ȘTI SĂ VREI

Aș vrea să scriu despre un tânăr, obișnuit în aparență, extrem de frământat pentru profesia sa. Aș vrea să scriu pentru că numele său se pronunță, aici, în comuna Unirea din județul Hunedoara cu un respect deosebit. Oamenii leagă succesele pe care le obțin de munca neobosită a medicului veterinar MIHAI ANTON RUDEANU, șeful de fermă a C.A.P. din Unirea. Și această stimă, această prețuire, noua mea cunoștință le-a dobândit în numai un an, perioada de la terminarea Facultății de medicină veterinară din Iași. Venea din satul Crăguș, pe o vreme când se spune că nici pe dusman să nu-l lași afară. Răspund invitației sale și ne oprim la una din brigăzile fermei. În grajd țrei oiței se odihnesc într-un padoc.

— Știi, mă introduce profesional medicul în temă, acești oiței nu și-au vădit niciodată mamele. Fac ochiul

mani. Nu-mi vine să creu. Și ascult că un novice ceea ce-mi spune interlocutorul.

— Datorită stării disnutritive, un număr de vaci gestante au fost trimise la abatorul din Hăgeș pentru sacrificare. Nu știu cum, totul s-a petrecut ad-hoc, m-am gândit să salvez la câteva vaci produsul biologic — deși imatur — prin operație chirurgicală. Aveam emoții, nu știam dacă voi reuși. Cei din jur mă priveau cu încredere. Am încercat, bădăla chirurgicală, acolo, în incinta abatorului pentru salvarea vieții fătului de la trei vaci. Acum când mă gândesc, operația nu a fost cine știe ce mare lucru. După ce a început, să zic așa, marea luptă. Trebuia readus la viață fătul. Masașe cardiace, frecții uscate, toate au fost de bun augur. Acum, ca să fac o glumă, am trei copii frumoși și doțolani.

Aflu că tânărul medic a re-mediat pînă acum 10 distocii, că se ocupă cu toată seriozitatea de baza furajeră. Totul este pus la punct.

— Folosind această metodă de conservare — un siloz făcut din coceni, de porumb între șiretele de țir și fin — imi spune dr. Rudeanu, ca și prepararea înainte de admnistrare a tuturor gosierilor existente, reușesc să elimin lipsa de furaje din rația animalelor.

Inițiativă, iată una din trăsăturile tânărului medic. Din inițiativa lui a început să se prepare făină din paie de grâu și orz, folosită în rația animalelor puse la îngrășat.

Fantezie, idei, pasiune, dăruire. Toate acestea se pot spune despre medicul Rudeanu.

IOAN VLAD
(din subredacția voluntară a „Scintei tineretului”).

CORRESPONDENȚE PRIMITE ÎN CADRUL CONCURSULUI ORGANIZAT ÎN CINSTEA SEMICENTENARULUI U. T. C.

Două ipostaze ostășești

Albinele nopții

unei gazete ostășești. Am urmărit cu emoție miracolul metamorfозării papelor ostășești, a orelor de instrucție și aplicație sau a celor de îmbogățire spirituală, în litere și rînduri de plumb, în litere tipărite, cu miros de cîmp și zăpadă. Incantații și entuziasm.

I-am văzut acolo pe frunzașul T. Marcu și pe soldații E. Butnaru, I. Rarău, I. Moldovan. Mi priveam cum munceau, cu somnul în echilibru fragil pe genuri și un zîmbet discret pe buze. Și miile lor hărnicie, cu parfum de țuș, pe care le-am strîns cu emoție însepe dimineață, cînd mi-au dăruit gazeta proaspătă, le-am simțit făcîndu-mă fericit.

Oamenii adevărați îi recunoști după țapele și gîndurile lor — file din poezia densă a contemporaneității socialiste. Oamenii adevărați sînt sensibili și puternici fiindcă s-au obișnuit

să trăiască în aerul tare al înălțimilor epocii noastre socialiste. Sub conducerea înțeleaptă a partidului, oamenii au învățat să-și iubească și mai puternic patria, să doborîdă în sufletele vînturile tradițiilor lor a înflorit vocația de a învinge. Ei înving și vor învinge mereu. Spun aceasta recitînd cu emoție ceea ce mi-am notat într-un jurnal de pe frontul agricol, într-o zi de octombrie (sub un cer ostentiv de cocor), cînd tensiunea înaltă a toamnei trece din palmele soldaților — aspre și parfumate de rădăcina primăvară din octombrie, plină de farmec și bucurii, cu freacă de povești sentimentale. Intre două țigări, buzele lor asprite de vînturi și soare găseau timp să vorbească despre eroism și dragoste, sau să murmure un cîntec. Tovarăși de armă, de muncă și de frumusețe. Am privit în ochii lor cu blîndețe de căpitan și am citit cuvintele de foc: TIE, PATRIE, GIN-DURILE ȘI FAPELE NOASTRE!

Mi-am gândit atunci că toți oamenii vor gusta roșu parfumat din palmele lor prin miezul solar al pînii...

Era o dimineață sentimentală cînd ne-am întîlnit cu ei. Cîntau voioși și glasurile lor deveneau cloceiri de aur în zbor albastru lîngă umerii Patriei. Și zîmbetul lor creștea înalt (ca ploaia și ca trifoiul înflorit) spre mine, zîdind amiezii de dragoste.

Străbăteam lanurile de porumb (mi se păreau un vînt melancolic de aur vechi) și priveam cu învidie trandafirii înfloriți în pumii lor victorioși, în palmele lor parfumate și calde de sărutul muncii. A fost pentru toți un prilej de a-și exprima încă o dată sentimentul mîndriei plene pentru marile realizări obținute sub conducerea partidului în dezvoltarea și înflorirea țării. Niciodată soldații Doru Eșanu, Mincu Traian, Gheorghie Agureanu, Stoica Cornel ș.a. din detașamentul de muncii agricole condus de tovarășul maior Ion Popescu nu vor uita orele pline de fapte, inobedite de efort și romantism revoluționar, dăruite în acest fel patriei. Niciodată nu vor putea uita ziua primăvară din octombrie, plină de farmec și bucurii, cu freacă de povești sentimentale. Intre două țigări, buzele lor asprite de vînturi și soare găseau timp să vorbească despre eroism și dragoste, sau să murmure un cîntec. Tovarăși de armă, de muncă și de frumusețe. Am privit în ochii lor cu blîndețe de căpitan și am citit cuvintele de foc: TIE, PATRIE, GIN-DURILE ȘI FAPELE NOASTRE!

Mi-am gândit atunci că toți oamenii vor gusta roșu parfumat din palmele lor prin miezul solar al pînii...

IOAN IUSTIN PURZA
militar în termen

La sărbătorirea centenarului său, Școala generală din satul Chesinț — județul Arad — are această înfășurare tîndră și frumoasă. Intinerirea zărilor ei s-a produs și cu concursul pionierilor, care au efectuat sute de ore de muncă patriotică.
Foto: VIRGIL JIREGHIE

(Urmare din pag. 4)

Sînt șapte. Tehnicianul Ion Sereci, secretarul Comitetului U.T.C. de la Șantierul Naval din Turnu-Severin, împreună cu șase tineri din întreprindere, reprezentanți ai toți atfelor organizațiilor: Barbu Cîrștea, lăcătuș, Sevastian Armașu, ajutor mecanic, Constantin Guran, electrician, Ioan Cepeș, tubular, Traian Barbu, lăcătuș mecanic și Ion Gonciulea, inginer. Șapte tineri și chiar foarte tineri (Guran abia a-mplinit 18 ani) reprezentanți ai unei întreprinderi mult mai mult decît centenare, șapte reprezentanți ai unei generații de cetățeni ai unui municipiu care se pregătește să-și sărbătorească Impresionantă vîrstă de... 1850 de ani. Șapte tineri cu care ne-am propus să meditam, acum, în preajma marilor aniversări a organizației noastre revoluționare, asupra rosturilor și condiției tinerii generații de azi, asupra raportului istoric între clipa prezentă și trecut, între trecut, prezent și viitor, asupra relației muncă-devenire, muncă-învățîră, muncă-responsabilitate socială. Puncte de pornire: cîteva colecții îngălbînite a ceea ce numim pe scurt „presa vremii” și pe care le-am răsfoit împreună, extrăgînd fiecare fragmentele care ni s-au părut mai semnificative — mie pentru acest reportaj, băieții pentru una dintre acțiunile pe care le pregătesc în cinstea semicentenarului — un simpozion cu tema: „Condiția social-politică a tineretului — trecut, prezent și viitor”.

O primă constatare: prăful-tele colecții de „presă locală” pot oferi elemente pentru o adevărată istorie a mișcării revoluționare a orașului. Astfel, găsim consemnată în filele lor, înființarea, în 1905, la Șantierul Naval, a primului sindicat din Tr. Severin; găsim mărturie ale înființării „Casei poporului” și cercului „Tînarul muncitor”, ale participării navalistilor la răscoala din 1907, la greva generală din 1920, la mișcările din '33, la insurecție, la bădălia reconstrucției... Convenim să ne oprim asupra acelor mărturii care implică viața și munca tineretului.

Notăm mai întîi, dintre fragmentele propuse de tinerii mei interlocutori — toți băieți cu școală — toți cu gîndul de a merge mai departe — și, fapt demn de subliniat, majoritatea fii de țărani — o spicuire din „Școala Mehedintului” (nr. 7-8, 1935), referitoare la imposibilitatea pătrunderii copiilor de la țară în școli secundare. După ce arată că, în acest județ, la 69 de familii rurale revine abia un elev de curs secundar, autorul articolului conchide patetic: „«Patria» n-are ce căuta acolo unde se găsește finitima de lumina. «Patria» se duce viața lui umilită și batjocorită, să nu rivnească la culmile rezervate numai privilegiatilor și odraslelor lor.” Articolul, semnat de dascălul C. Papacoste-Pajură, membru în primul comitet central al organizației de tineret din țara noastră, îi stîrșește spiridușului electrician Guran următoarea idee-argument pentru reportajul paralel: să adunăm toți anii petrecuți de cei șapte pe băncile școlii. Ideea se aprobă cu entuziasm și întreprindem de îndată operația: ne ies la

scopăleă 81 de ani școlari. 81 împărțit la șapte. Dar mecanicul Armașu, absolvent de liceu, este de părere că nu mai e nevoie de alte școlări, că cifra 81 în sine este deplin elocventă și propune să scriu în reportaj atîți: „Fără comentarii”. Ceea ce și fac.

Apoi mărturiile desprîse din vechi gazete severinene îmi sînt propuse în rafa. De pildă, inginerul Gonciulea îmi arată o notă din „Cuvîntul nostru”, 19 ianuarie 1932 (cînd notăm aceste rînduri se implinesc exact 40 de ani de la apariția numărului respectiv), în care citim: „UN BORDEI ÎN CENTRUL ORAȘULUI. În str. General Manu, în plin centrul orașului, pe un teren mare, proprietatea prefecturii, un cetățean și-a făcut un bordel în pămînt în care locuiește cu soția, cîțiva copii, păsări și porci...” Tot fără comentarii? Tot. Totuși, lăcătușul Traian Barbu, propune un reper al prezentului: în 1972, spune el cu mîndrie, numai pentru Șantierul Naval se vor construi două blocuri-cămin destinate unui număr de 650 de tineri.

În replică, spre a înfîți caracterul general al situației mizerie a muncitorilor de de-

prezent-trecut. Mărturisesc sincer că, pînă la urmă nu făc cîci doi termeni, aici tentat să zic: Ce să mai discutăm! Și totuși... Și totuși, gîndindu-mă la tinerii șomeri, la „golani” de acum patru decenii, obli-gașă să stea „la țafas”, din lipsă de lucru, pe sălile primăriei, nu pot să nu fac observația că una din problemele care se pun în șantierul nostru în aceste zile este tocmai nevoia de oameni. Căușam, de pildă, strungari — cu lumina-rea aprinsă... Șantierul se dezvoltă. Își schimbă amplasamentul, are de făcut față unor sarcini aprite — în condițiile deloc ușoare ale reamplasării — și, deci, departe de a îndeplăni oamenii, îl căușăm... O afirmație careia secretarul Sereci îi aduce următoarea completare: „N-ar fi, poate, lipsit de interes să punem față-n față preocupările de zi cu zi ale tinerilor despre care scriu reporterii de demult cu acelea ale tinerilor navalisti de astăzi. Încerc să-mi imaginez subiectul discuțiilor celor de-atunci, pe sălile primăriei, și nu găsesc decît unul singur: grija plină de spăimă față de ziua de mîine... Cît privește subiectele „țafasurilor” tinerilor navalisti de astăzi, pot să

vă asigur — dezbaterile din a-dunării, din ședințele de producție, din stăruirile — că ele au unul și același subiect: navele, calitatea lor, predarea lor termen. O treime din numărul total al salariaților sintem uteștiți. Întrebați pe oricare dintre acești tineri. Care sînt „problemele” colectivele voștre în aceste zile? Veți primi, sint sigur, unul și același răspuns: „11, 9, 10”. Adică numerele de înregistrare ale cargourilor la care lucrăm acum, primul în curs de finalizare, celelalte gata de a porni la drum. Așadar, spre deosebire de înaintași, grîjile noastre (mă refer la grîjile majore, care ne fac pe toți să fim din aceeași familie spirituală) sînt navele...” Pe urmă, că, continuă Ioan Cepeș, pe lîngă răspunderea față de ceea ce face fiecare dintre noi, o avem și pe aceea a păstrării unei tradiții — a respectării termenelor, a lucrului de calitate —, tradiție pe care — aici am vrut să ajung — ne-au lăsat-o tocmai generațiile trecute, acei oameni minunați care, oricît de grele le-au fost condițiile de muncă și de viață, și-au lăsat mîna, au cultivat, au înfrumusețat și au muncitori ai acestor pămînturi. (Știu din istorie că șantierul nostru a fost preluat de statul român de la o firmă străină care, de-a lungul a multe decenii, nu îngăduise nici unui lucrător localnic să intre în atelierele ei) și au făcut, cu brațele goale, adevărate minuni de virtuozitate profesională...” Poate de aici, întărește Sevastian Armașu, se

trage faptul că, la noi, la Severin, poți întîlni meseriași care fac manual, operații realizate în alte locuri numai cu mașini de precizie”... Poate, continuă Barbu Cîrștea, nu este întîmplător faptul că, în anii reconstrucției, tocmai de-aici a pornit unul dintre semnalele întrecerii socialiste în România. Mă refer la recordurile nituitorului Banu, la performanța lui de a fi urcat, în condiții de ger, cînd îi rămînea carnea palmelor pe metali uneltei, de la 40 de nituri pe schimb la... 4000!”

Înginerul Gonciulea intervine: „...Povînd de aici — dar în altă ordine de idei — aș vrea să arăt, tot în eventualitatea unui „reportaj paralel”, că pentru noi, cei de azi, nituitorul Banu apare, peste decenii, ca un cavalier medieval, atît pentru țapele lui, cît și pentru... uneltele cu care lucra. Azi, cînd la sortimentele produse de noi se folosește exclusiv procedeul sudurii, ciocanul și chiar pistolul de nituit ne apar ca niște... arcuri cu săgeți pe lîngă o carabină cu repetiție. Azi, cînd efectuăm tăierea metalelor cu plasmă, cînd, de pildă, transferăm în producție și în viața de muncă metode științifice de metode științifice, dialogul trecut-prezent mi se pare, sub raportul premiselor concrete, imposibil de realizat... Rămîn, desigur, posibilități de dialog în planul semnificațiilor politico-sociale, și sufletești... Iar dacă este vorba să ne oprim asupra unei asemenea semnificații, eu cred că înseși pre-

zenta noastră aici, în această discuție, oferă una elocventă și...”

...Și fără comentarii. Am notat aproape cuvînt cu cuvînt discuția unor tineri „oarcare” din cetatea Severinului industrial. Împreună cu ei am ales, pentru rîndurile de față, selecții din reportajele trecutului. Împreună cu ei le-am comentat în lumina prezentului. De aceea, în mod firesc, reporterul roagă cititorul să citească, alături de semnătura de mai jos, și pe acela ale interlocutorilor săi.

PETRE DRAGU

P. S. Era vorba și de o concluzie. În încheierea discuției, uitîndu-se pe fereastră, secretarul Sereci și-a oprit privirea asupra stabilopodului-sta-tuie. După cîteva clipe a spus: „În definitiv, acum, cînd a devenit monument, stabilopodul săka al constructorilor nu reprezintă și pe noi navalisti. Ca un simbol al trîncirii și frumuseții acestui timp... Pe-te 50 de ani, la centenarul U.T.C.-ului, cînd tinerii de atunci ne vor pofti, sint sigur, la sărbătorirea lor, eu le voi vorbi despre navele de ieri și de azi — dar și despre stabilopodul din beton, mărturie a pătrunderii industriei în cetate, nu numai că utilizează ei și ca frumusețe”.

P. D.

REPORTAJE PARALELE

Intinerirea muncitorească la Turnu-Severin, în timpul „Anilor împovărați”. În primele rînduri, muncitorii la Șantierul Naval, vîrstnici și tineri, trăind deopotrivă grîjile, nevoile, mizeria, somnul, revolta, maturizarea politică prin luptă. În anul 1923, își amintesc ilegalistul Virgil Balaură, Iust finia la Turnu-Severin U.T.C.-ul, care, alături de comunistii, lupta pentru cauză mișcării muncitorești, tinerii sprîngîndu-ne mai ales în răspîndirea de manifeste și ziare ale Partidului Comunist. Pentru răspîndirea manifestelor în care se lua atitudine față de înăbușirea mișcărilor muncitorești, au fost arestați Socol — secretar U.T.C. la Șantierul Naval, State Clușrețu și Pașcu (îl condamnat la un an și jumătate închisoare”.

Șapte tineri „navalisti” în căutarea unei concluzii

mult ajutorul Sevastian Armașu despre, din articolul „Pentru săraci” („Dreptatea Mehedintului” din 8 decembrie 1932), următorul paragraf: „Sînt case, la periferia orașului, în care se adăpostesc cîte 6 și 8 copii, al căror sprîjin sint cele două brațe ale țării, muncitor sau mic funcționar, azi șomer — sau, și mai rău, capul familiei este o biată văduvă”. Din nou, fără comentarii...

— Heel, de voi e bine, băieți, că v-a pus nume botezesc... SOMERI; pe cînd pe vremea mea, cînd lucrătorii rămîneau fără lucru, erau numiți „GOLANI”. Din nou fără comentarii?...

Dimpotrivă. Inginerul Ion Gonciulea este de părere că asupra acestui fragment putem stărui mai mult. „Ne-am propus, spune el, un dialog peste decenii, o confruntare

de producție și, trebuie să o spunem, că în programul de activitate la care am privit cu insistență sînt cuprinse cîteva acțiuni bine concepute, specifice modului de activitate al organizației U.T.C. De pildă, organizația U.T.C. și-a propus să declanșeze încă din luna octombrie o amplă întrecere între brigăzile din secție, urmărindu-se prin aceasta înălțarea absențelor nemotivate, a întârzierilor, sporirea contribuției tinerilor la îndeplinirea sarcinilor. După cum se prevede, biroul organizației va desemna lunar, potrivit rezultatelor obținute, echipa careia să se închine steagul de echipă înfrîntă și tinerii care să poarte ecusonul „Tînar muncitor fruntas”. Numai că tovarășul Pavel Ivanov, secretarul

(Urmare din pag. 1)

fel ca „auriile” el de pe aceeași pagină — gazeta „Tineretului și producția”, concursurile „Stăpîn pe volan” și „Cel mai bun mecanic” — adică tocmai pe cele și concrete care ar fi avut darul, dacă erau realizate, să se bucure de eficiență, să schimbe ceva în atitudinea tinerilor muncitori față de îndeplinirea sarcinilor.

— După cîteva clipe de tăcere sau mai bine zis de sovrăire, aflăm: — Săptămîna aceasta vom merge pe teren împreună cu biroul organizației să vedem cum funcționează utilajele. — Și ce va urma apoi? — Deficiențele constatate în

organizată U.T.C. nu poate să confirme decît că s-a declarat întrecerea dar nu și rezultatele ei de pînă acum, echipele calificate pe primul loc sau tinerii îndreptățiți în fața celorlalți să poarte ecusonul amintit. Pentru simțitor motiv că acțiunea s-a limitat doar la declanșarea întrecerii și a scăpat din vedere ceea ce era mai important: realizarea întrecerii propriu-zise. Desigur aceasta ar fi presupus o activitate laborioasă zilnică, urmărirea permanentă a rezultatelor, o puternică agitație vizuală, alte acțiuni ajutoare care să mențină și să sporească spiritul de întrecere. Dar în condițiile în care secretarul organizației U.T.C. nu cunoaște nici cîte absențe nemotivate au făcut tinerii ieri sau săptămîna trecută sau luna trecută și nu trimite pe noi la normator să le afle bineînțeles că și o asemenea frumoasă acțiune nu poate rămîne decît pe hîrtie, la

vom aduce la cunoștința tinerilor în citiră și a mîștrilor. Ați! Lăsînd la o parte faptul că acțiunea enunțată ni se pare mai degrabă improvizată pe loc decît concepută anterior, remarcăm aceeași lipsă de ecou, premisele de la care se porneste nefînd cele mai bune. În cazul de mai sus, comitetul U.T.C. se transformă într-un organism de informare a conducătorilor locurilor de producție reușind la pîrgurile specifice de acționare, de dezbateri a problemelor cu toți membrii organizației, pentru formarea unei opinii de masă a unui climat favorabil schimbării de conștiință. Și dacă acțiunea așa, cum vom reuși să modificăm mentalitățile pe care le învoicăm mereu drept cauze principale ale abaterilor de la disciplina muncii pe șantier?

Mergînd mai sus, vom constata că nici la nivelul comitetului U.T.C. situația nu e prea deosebită. Și aici întrecerea prece-

de programul de activitate și acțiunile realizate este, după cum se vede mult prea mare. În aceste condiții nu se poate vorbi, bineînțeles, de acționarea eficientă a organizației U.T.C. În sprînjul producției, pentru înlăturarea deficiențelor, pentru ca și organizația U.T.C. să contribuie la asigurarea unui intens ritm de lucru pe șantier încă din prima lună a anului.

La capătul acestor investigații, o necesitate apare în primul plan: organizația U.T.C. și comitetul U.T.C. de aici va trebui să-și înfișă puternic rădăcinile în activitatea vie de pe șantier, să se apropie mai mult de preocupările tinerilor constructori. Numai astfel proiecte frumoase, adevărate, atrăgătoare chiar nu vor mai fi abandonate din fața incipientă, numai astfel se va putea vorbi de eficiență în mobilizarea tinerilor la îndeplinirea ritmică a sarcinilor de plan.

Organizația pionierilor din Republica Socialistă România Consiliul Național organizează UN CONCURS

pentru „Marsul Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România” și pentru cîntecul menite să ducă la îmbogățirea reper-toriului „Marsul Pionierilor din școli, la educarea pionierilor și scolarilor în spiritul dragostei și atașamentului față de patrie, partid și popor, față de muncă și învățare.”

Concursul este deschis membrilor Unității Constructorilor din Republica Socialistă România, profesorilor de muzică, tuturor amatorilor. Se recomandă ca, atît „Marsul Organizației Pionierilor” cît și celelalte cîntecuri să fie scrise pe un sau două voci, fără acompaniament, să fie puternic ancorate în contemporaneitate și inspirate din eucerile revoluționare ale poporului nostru, din bogățiile și frumusețea patriei, din viața și preocupările zilnice ale copiilor.

Textul va cuprinde, de preferință, trei strofe și un refrain. Lucrările în forma definitivă (muzică și text), pînă la 15 noiembrie, se înaintă Consiliului Național al Organizației Pionierilor (Bulevardul Prof. dr. Gh. Marinescu nr. 2, sectorul 6, București) pînă la 1 iunie 1972, cu mențiunea „Pentru concurs”.

POSTA CONCURSULUI

Așa cum am anunțat, inaugurăm POSTA CONCURSULUI „CHIPUL TINERETII NOASTRE”, organizat de „Scinteia tineretului” în cinstea Semicentenarului U.T.C. Pentru dialogul de azi desprîndem cîteva corespondențe al căror conținut și a căror înfășurare ni se pare interesantă de luat în discuție nu numai pentru autori, ci pentru toți cititorii, fie ei participanți la concurs, fie doar „spectatori” ai acesteia competiții.

niste”. Un gînd frumos, o exprimare limpede, caldă, care arată că ați putea să ne trimiteți lucruri și mai bune. De pildă, un reportaj ale cărui afirmatii principale sînt înfășurate și prin argumentul faptelor concrete. Ne scrieți despre răspunderi profesionale și civice, despre însemnătatea muncii închinată patriei — și nu ne îndoiim că asemenea gînduri v-au fost sugerate de omenii și faptele în mijlocul cărora trăiți. Ce-ar fi să adăugați frumosele adevăruri teoretice pe care ni le-ați trimis, și argumentele unor exemple concrete? Orasul în care locuiți, școala în care învățați vă oferă atîtea!... Așteptăm!

TITA ȘTEFAN, elev, anul II A, Liceul „Dragos Vodă”, Cîmpulung Moldovenesc. Băncuțelul de coc și în ianuarie! Frumos titlu ați ales pentru in-

teresanta corespondență pe care ne-ați trimis-o. Frumos, în primul rînd, prin faptul că îndeplinește o condiție de bază: stîrșește de îndată interesul cititorului pentru conținutul materialului. Interes în întîmpinarea cărții vom veni cit de curînd, publicînd în întregime reportajul dvs.

VASILE BOYA, tehnician agronom, C.A.P. Bahna, județul Mures. Interesantă tema aleasă — eroismul unor tineri militari, care au contribuit la salvarea vieții unui copil — și frumoasă prezentarea faptului sub formă de reportaj. Numai că, așa cum o mărturisim, pa-siunea, fantezia și realul talent pe care le vădîți vi s-au exercitat în... repovestirea unui caz prezentat — de către altcineva — într-un reportaj radio-fonic... Mai este, oare, nevoie să vă spunem că una din condițiile fundamentale ale participării la concursul nostru îl constituie cunoașterea directă de către autor, a realităților despre care ne scrie? „Așteptînd o nouă corespondență de la dvs., vă propunem întrebarea: Ce mai e nou pe la C.A.P. Bahna?”

IOAN GHEORGHISOR, elev, anul IV, Liceul industrial de chimie, Făgăras, Scrieți: „Chipul tineretii noastre — chipul responsabilității, chipul idealului comunist” și conchideți, ca într-o stanță celebră a Renaste-

rii: „Tinerete... Adică primăvară...”. Iar în perimetrul acestui superb anotimp al vîrstei îl includeți generos și drept, pe toți cei tineri sufletești, indiferent de etate: „Tinerii... Adică Noi cei de optsprezece, de douăzeci, de douăzeci și cinci de ani... Adică Ei, cei cu părul cărunt și zîmbetul nostalgic...”. În încheiere ne întrebați dacă puteți participa la concurs „cu mai multe lucrări”. Desigur. De pildă, ce-ar fi să ne trimiteți portretul unui tînar din preajma dvs., fie el dintre cei de 18-25 de ani fie dintre cei „cu părul cărunt și zîmbet nostalgic”? Asta e doar o sugestie; dacă aveți altă idee.

MIROI ȘTEFAN, elev, anul I E, Liceul nr. 2, Alexandria. Vă puneți, în titlu, întrebarea: „Cine sîntem noi, tinerii?” și căutați să vă răspundeți pe spațiul a două pagini și jumătate de cîntec dictând, într-un fel de discurs, o drept, articulat logic și corect scris, dar, din păcate, lipsit, ca și la alți corespondenți, de armătura argumentelor concrete. Cît privește finalul scrierii, el este abrupt, gîfîit, de parcă v-ar fi zorit sunetul clopotului. Spuneți drept, ați scris aceste rînduri în timpul orei sau într-o recreație?...

Postajul concursului, D. PETRE

